

Департамент культури та взаємозв'язків з громадськістю
Черкаської обласної державної адміністрації

Комунальний заклад «Обласна наукова бібліотека
імені Тараса Шевченка»
Черкаської обласної ради

Літературно-мистецький вернісаж Черкащини

Вип. 14

Методично-бібліографічні матеріали

м. Черкаси
2018 р.

УДК 7.07+821.09](477.46)

Л64

Укладачі: Т. Долгушина
Л. Кравченко
Т. Осіна
Редактор В. Величко

Л64 Літературно-мистецький вернісаж Черкащини : метод.-бібліогр. матеріали / Департамент культури та взаємозв'язків з громадськістю Черкас. облдержадмін., Комун. закл. «Обл. універс. наук. б-ка ім. Тараса Шевченка» Черкас. облради ; [уклад. Т. Долгушина, Л. Кравченко, Т. Осіна]. – Черкаси : ОУНБ ім. Тараса Шевченка, 2018. – 36 с.

Цей випуск літературно-мистецького вернісажу продовжує цикл методично-бібліографічних матеріалів, присвячених митцям, творчість яких пов'язана з Черкащиною.

У випуску увага привернута до сторінок життя і творчості ювілярів 2018 року – Івана Виргана, Наталії Віргуш, Олексі Влизька, Івана Кулика, Анатолія Алексєєва.

Видання призначене для бібліотечних працівників, працівників культури, краєзнавців, педагогів, молоді.

УДК 7.07+821.09](477.46)

© Комунальний заклад «Обласна універсальна наукова бібліотека імені Тараса Шевченка» Черкаської обласної ради

Іван Вирган (01.06.1908–12.01.1975)

Серце, серце!
Ти не можеш зрадить,
Помилитись у своїх піснях...
Іван Вирган

Вирган Іван Оникійович (справжнє прізвище Вергун), український поет і перекладач, народився 1 червня 1908 року у селі Матвіївка, яке після переселення увійшло до села Кліщинці Чернобаївського району.

Ріс у сім'ї хліборобів, навчався у Матвіївській початковій та Вереміївській семирічній школах. Після закінчення Кременчуцького педагогічного технікуму працював сільським учителем.

1940 року закінчив філологічний факультет Харківського університету. Друкувати вірші почав з 1929 року. 1936 року Іван Оникійович був прийнятий до Спілки письменників України. Видав збірки «Озброєна лірика» (1934), «Сад дружби» (1935), «Щастя-доля» (1938), поему «Джигіти» (1937).

Восени 1940 року Іван Вирган був відряджений Спілкою письменників до Чернівців уповноваженим для роботи з місцевими літераторами. У листопаді того ж року заарештований органами НКВС УРСР за клеветницьким доносом, в якому звинувачувався у злісній антирадянській пропаганді.

Вирганові інкримінували організацію злочинної банди в Чернівцях, але він, незважаючи на застосування до нього тортур і залякувань, винним себе не визнав.

21 березня 1941 року Чернівецький обласний суд засудив поета на 10 років виправно-трудоих таборів. Покарання відбував у Печорських таборах, у районі Воркути.

17 липня 1944 року справу переглянули, і за Постановою Ярославського обласного суду Івана Виргана було достроково звільнено. Він повернувся до сім'ї, а з жовтня 1944 року служив у діючій армії.

Після демобілізації у січні 1946 року повернувся до літературної роботи. За сорок років своєї творчої діяльності видав біля двадцяти книг лірики і поем, у кожній книжці шліфуючи та удосконалюючи майстерність.

Творчий доробок поета складається з двох контрастних паралельних планів. На першому з них – він справді самобутній, тонкий художник, вдумливий філософ. На другому – співець «нового світу», заможних артільей, МТС, ГЕС та інших ознак нового життя.

Серед кращих поезій Івана Виргана твори : «Пісня», «Із таборів», «Ліричний наступ», «Над Россю». Однією з перлин української лірики періоду війни є поезія «Темно й тихо в землянці».

Цікава пейзажна лірика поета. Насолоджуємося такими віршами митця: «Вечір», «Стомився день», «Меркне Ворскло золотасте» :

Меркне Ворскло золотасте,
Край саги туман звиса,
На траві ряхтить крапчаста
Білосріберна роса.
Косарі несуть на косах
Захід сонця, дух трави,
Деркачі дерчать у лозах,
Череда іде з блукви...

Найяскравішими фарбами малював поет жіночі образи. У справжній жінці його вражала «не постава, не коса», а «інша, внутрішня краса», та духовна глибина, яка дарувала митцеві справжнє натхнення.

Дівчині з Ворскли, Катерині, він присвятив більшість своїх поезій : «Поворітьма», «Провесняна любов», «Привиділась знов мені та левада», «Щастя-доля» та ін. :

Подруго веселки і раїни,
Чарівнице серця і думок,
Дівчино з-над Ворскли, Катерино,
Перейди калиновий місток!
Ти смієшся, простягаєш руки,
Наче здавна-здавна ми рідня...
Так ходімо ж просто навмання,
Позабувши клопоти й розлуки,
Жовту косу сто раз розплету

У солодких травах, у цвіту.

Поетичне начало домінує й у прозі Івана Оникійовича. Одним підходом у 1947 році написав півтора десятка оповідань. Більшість із них – про життя простих людей на окупованій землі, про труднощі й випробування, які випали на їхню долю: «Даринка з братиком», «Краса», «Мороз» та ін. Кількома штрихами автор відтворює внутрішній світ своїх героїв, багатогранність характерів. Мова його розповідей лаконічна й виразна, сповнена сердечністю й теплотою.

Звільненню з табору поет присвятив твір «Поворітьма».

Іван Вирган заявив про себе як перекладач. Українською мовою прозвучали твори О. Пушкіна, М. Лермонтова, М. Некрасова, І. Буніна та ін.

Ґрунтовні знання рідної мови дали змогу створити (разом із Марією Пилипинською) фундаментальний російсько-український фразеологічний словник, що став визначним явищем у культурному житті України.

12 січня 1975 року у Харкові Іван Оникійович Вирган відійшов у інший світ.

Основні видання творів Івана Виргана

Твори / Іван Вирган. – Київ : Дніпро, 1983. – 414 с. : іл. – Зміст : Люба-перволюба ; Косовиця ; Меркне Ворскло золотасте та ін.

Вибрані твори : поезії, поеми, оповідання, переклади / І. О. Вирган. – Київ : Дніпро, 1964. – 378 с. – Зміст : Соловей ; Ще дерева не розквітали ; Завтра зрана вийду до криниці та ін.

Вибране : [поезія] / Іван Вирган ; [передм. В. П'янова ; післямова В. Коваленко ; упоряд. Н. Вергун, В. Коваленко]. – Черкаси : Чабаненко Ю. А., 2008. – 296 с.

Даринка з братиком : [оповідання] / Іван Вирган ; [упоряд. В. Коваленко ; худож. Л. Скалько]. – [Черкаси : Чабаненко Ю. А., 2009]. – 28 с. : іл.

Над Сулою шумлять явори / Іван Вирган. – Київ : Держлітвидав УРСР, 1960. – 159 с.

Поезії / І. О. Вирган ; [вступ. слово М. Острика]. – Київ : Дніпро, 1976. – 240 с. – Зміст : Ліричний наступ ; Із таборів ; Колискова військова ; Марта та ін.

Російсько-український словник сталих виразів / Вирган І. О. ; ред. М. Ф. Наконечний. – Харків : Прапор, 2000. – 864 с.

* * *

[Вірші] / Іван Вирган // Криничка : антол. творів письменників Черкащини для дітей та юнацтва : в 2 т. / авт.-упоряд. В. Коваленко. – Черкаси, 2009. – Т.1. – С. 150–156. – Зміст : Соловей ; Люба-перволюба ; Осокорова пушинка та ін.

[Вірші] / Іван Вирган // Холод. Яр : часопис. – Черкаси, 2014. – № 1. – С. 61–72. – Зміст : «Красоля» ; «Осінній настрій» ; «Весняні експромти».

Матвіївка над Сулою : (уривок) / Іван Вирган // Холод. Яр : часопис. – Черкаси, 2013. – №1. – С. 299.

Про життя та творчість Івана Виргана

Іван Вирган // 3 порога смерті : письменники України – жертви сталінських репресій / упоряд. О. Г. Мусієнко. – Київ, 1991. – Вип. 1. – С. 99–100.

Коваленко, В. Зі «Степового подорожника» Івана Виргана (до проблеми психології творчості письменника) / Валентина Коваленко // Літературознавство. Фольклористика. Культурологія : зб. наук. пр. – Черкаси, 2009. – Вип. 8. – С. 61–69.

Коваленко, В. «Український заживок Даринки» : психоаналіт. розмисли над оповіданням І. Виргана «Даринка з братиком» / Валентина Коваленко // Вісн. Черкас. ун-ту. Сер. Філологічні науки. – Черкаси, 2009. – Вип. 159. – С. 148–155.

Коваленко, В. М. Іван Вирган : на підступах до поеми : [присвяч. 100-річчю з дня народж. поета] / Валентина Коваленко, Інна Кошова. – Черкаси : [Чабаненко Ю.А.], 2008. – 72 с.

Коваленко, В. «...Це веління долі. Це давління соку землі : психологія творчості Івана Виргана // Коваленко В. До щирця поетичного слова. – Черкаси, 2012. – С. 123–156.

Кошова, І. Фоніка поезій Івана Виргана / Інна Кошова // Літературознавство. Фольклористика. Культурологія : зб. наук. пр. – Черкаси, 2009. – С. 70–86.

Мануйкін, О. Трагедія таланту в умовах «заблокованої культури» : «Матвіївка над Сулою» Івана Виргана / Олексій Мануйкін // Літературознавство. Фольклористика. Культурологія : зб. наук. пр. – Черкаси, 2009. – Вип. 8. – С. 87–93.

Поліщук, С. Художня реалізація психоідеології Леоніда Первомайського та Івана Виргана : письменники-соцреалісти, духовна роздвоєність, психобіографічна паралель «шістдесятники» / Світлана Поліщук // Вісн. Черкас. ун-ту. Сер. Філологічні науки. – Черкаси, 2012. – Вип. 86 [239]. – С. 104–110. – Бібліогр.: с. 110.

Пянов, В. Дзвонкові джерела музи Івана Виргана / Володимир П'янов // Реабілітовані історією. Черкаська область. – Черкаси, 2010. – Кн. 7. – С. 431–435.

Слово про Івана Виргана : статті, спогади / [упоряд. Н.І. Вергун, В. М. Коваленко]. – [Черкаси: Чабаненко Ю. А., 2008]. – 171 с.

Те саме // Березіль. – 2000. – № 9/10. – С. 171–175.

Те саме // Холод. Яр : часопис. – Черкаси, 2008. – № 2. – С. 3–11.

100 років з дня народження поета І. О. Виргана // Календар пам'ятних дат Черкащини на 2008 рік / уклад. Л. Т. Демченко. – Черкаси, 2007. – С. 23–25.

* * *

Барабаш, Ю. Я. Вирган Іван Онікійович : [біогр. довідка] / Ю. Я. Барабаш // Енциклопедія сучасної України. – Київ, 2005. – Т. 4: В-Вог. – С. 436.

Ротач, П. Вирган Онікійович / Петро Ротач // Шевченківська енциклопедія : в 6 т. – Київ, 2012. – Т. 1 : А-В. – С. 650.

Хитрук, В. О. Вирган Іван Онікійович / В. О. Хитрук // Українська літературна енциклопедія : в 5 т. – Київ, 1988. – Т. 1. – С. 310.

Вирган Іван Онікійович [Електронний ресурс] : біогр. довідка // Вікіпедія : [сайт]. – Текст. дані. – Київ, 2018. – Режим доступу: <https://uk.wikipedia.org/wiki/> (дата звернення: 12.02.2018). – Назва з екрана.

Наталія Віргуш (15.02.1948)

Віргуш Наталя Василівна – журналіст, поетеса, народилася 15 лютого 1948 року в м. Зборів Тернопільської області. Батьки Наталі часто переїжджали, тому перші чотири класи вона закінчувала в різних школах – у Дагестані, Башкирії. Тільки у 1955 році сім'я знову повертається в Україну і оселяється в м. Прилуки Чернігівської області.

У 1966 році Наталя Віргуш закінчує Прилуцьку середню школу №1. Починаючи з 8-го класу, вона активно друкується в місцевій пресі – районній газеті «Правда Прилуччини», обласній – «Деснянська правда».

З'являються її вірші і в республіканських часописах – журналі «Радуга», газеті «Комсомольское знамя».

Після школи юна поетеса деякий час працює на бурових установках Прилуцької нафторозвідки. Незабаром стає студенткою філологічного факультету Черкаського педагогічного інституту, який закінчує у 1971 році. Протягом студентських років вона активно друкується у журналах «Вітчизна», «Україна», «Зміна», «Радянська жінка», «Дніпро», альманасі «Вітрила» та ін.

Лірика Наталі – образна, соковита. В її віршах – подих юності, свіжість погляду. Фахівці відразу помітили – до літератури прийшов справжній митець.

З 1971 року Наталя Віргуш – кореспондент, завідувача відділу редакції газети «Молодь Черкащини», з 1986 року – заввідділом редакції газети «Черкаська правда», нині «Черкаський край».

Наталя, як журналіст, у постійних відрядженнях спілкуючись з людьми, виходить на найгостріші проблеми. Поетеса сплітає своє наболіле з вселюдським, поезії стають публіцистично загостреними. Тут вже не сховаєш свою думку за лірикою, не затулиш очі красою.

З-під її пера виходять книги: «Роменовий вир» (1971), «Стривожені птахи» (1973), «Промінь поля» (1985), «Відкритий світ» (1988) та ін.

Поетеса – чесний митець. Вона свідомо правдиво розповідає, говорить з любов'ю і пересторогою про те, що нам усім на цьому суспільному зламі болить, і що вона бачить своїми вдумливими очима.

В її поетичному доробку немало публікацій у різних колективних збірках та альманахах, виданих як в Україні, так і в Росії, Польщі. Вірші поетеси перекладаються російською, польською та англійською мовами. Вірш «Рідні Боги» – перекладено англійською і включено до книги, яка видана у Канаді. Це наукова книга, присвячена феномену українського рідновірства. У цьому вірші Наталя Віргуш пише:

А ми свого не віддали,
старих Богів своїх
не знищили.
Ми їм хатину відвели,
Як прадідам у Домі Вічним

Життєва філософія поетеси проста і мудра – твори добро, твори любов. Навіть заспівом до своєї книги «Обереги любові» взяла слова:

Починаємо з чистого аркуша.
І напишемо слово: «любов» –
щоб в столітті новому завжди
воно першим для всіх було

Прискіпливо аналізуючи минуле століття, яке, мов у вирі, щезло в історії зламом поміж добром і злом, війнами, зрадами, – поетеса в «Дорозі до світла» зізнається: «Щедро нам відлунилось сміхом і болем. Чесно – я б не вибрала іншої долі».

Несподівано письменниця відкриває для себе новий жанр – казки. У свої фантастичні сюжети вона органічно вплітає нові терміни, ненав'язливі уроки добра і справедливості, виховання здатності дитини на вчинок, вміння прийняти правильне рішення. Філософія казок зрозуміла маленьким читачам.

Виступаючи в жанрі казки, Наталя Василівна щиро прагнула, щоб у наших дітей були власні, українські взірці.

Також винесла на суд читачів мисткиня і свої пісні, музику до яких написали, як і до багатьох віршів із збірок, композитори Черкащини та інших областей України.

Поезії Наталі написані лаконічною мовою, чистою і живою. Її епітети і метафори – блискучі, глибокі й часом зовсім несподівані, справляють гарне слухове враження.

Помріємо про те, що може бути.

Вспокоїмо усе, що вже було.

Відчуємо себе не те, щоб мудрими,
та призваними в світ цей на добро.

Космічні гості хай собі літають.

Чужа душа не зможе зрозуміть,
чому сьогодні землю огортає
розплесканої тиші світла мить.

Навіть поза волею поетеси чимало рядків її віршів читаються як афоризми.

Наталія Василівна в творчості йде своєю власною дорогою, в якій яскраво проявляється її творча індивідуальність.

Наталя Віргуш – член Національної Спілки письменників України з 1971 року. Член Національної Спілки журналістів України з 1987 року. Заслужений журналіст України. Лауреат обласної літературної премії імені Василя Симоненка «Берег надії» 2001 року. Делегат Міжнародної жіночої конференції в Далласі (США).

Основні видання творів Наталі Віргуш

Світло роду мого : вибране / Наталя Віргуш. – Черкаси : Вертикаль, 2007. – 351 с.

Відкритий світ : поезії / Наталя Віргуш. – Дніпропетровськ : Промінь, 1988. – 53 с. : іл. – Зміст : Цикли : Душею явлена краса ; Бути вдвох.

Дорога до світла : поезії / Наталя Віргуш. – Черкаси : Сіяч, 2000. – 164 с.

Золоті сліди : поезії / Наталя Віргуш. – Черкаси : Сіяч, 1998. – 172 с.

Не відрікаючись від себе : поезії. Вибране / Наталя Віргуш. – Черкаси : Сіяч, 1997. – 320 с.

Обереги любові : поезії. Казки / Наталя Віргуш. – Черкаси : Сіяч, 2002. – 144 с.

Очищення : поезії / Наталя Віргуш. – Черкаси : Сіяч, 1996. – 80 с.

Промінь поля : поезії / Наталя Віргуш. – Київ: Молодь, 1985. – 87 с. – Цикли : Непереможні ; Пізнаючи любов ; Спіралі часу.

Роменовий вир : лірика / Наталя Віргуш. – Дніпропетровськ : Промінь, 1971. – 55 с. : іл. – Зміст : Світанковий діалог ; Вир ; Вірність ; Мій чистий світ ; Хата ; «Засинають долоні під повними зорями...» та ін.

Спіралі часу : поезії / Наталя Віргуш. – Київ : Рад. письменник, 1990. – 76 с. – Зміст : Цикли : Сприйняття ; Зоря на фіранці.

Стривожені птахи : лірика / Наталя Віргуш. – Київ : Молодь, 1973. – 46 с. – Зміст : Чекання ; «Я засіяла землю словами вночі...» ; «Вулиця Нью-Йорка» ; «Фронтowa подруга» ; «Дума про хліб» (Диптих) ; «Шість днів весни» ; «Між беріз, де починалось поле...» ; «Кульбаба» та ін.

* * *

[Вірші] / Наталя Віргуш // Холод. Яр : часопис. – Черкаси, 2012. – № 2, кн. 1 – С. 7–13. – Зміст : «Мов білими собаками – доносами...» ; «Господи, дай музики мені...» ; «Монастир, в якому дотліваючи...» та ін.

«Перед солдатами в чотири пари вальс...» ; «Не переспівана ще птахами весна...» ; «Місячний липень над містом...» ; «І дощ, і темрява, і серце, наче бриг...» : [вірш] / Наталя Віргуш // Дніпро. – 1982. – № 3. – С. 69–70.

Святки : цикл / Наталя Віргуш // Холодний Яр : часопис. – Черкаси, 2008. – № 4. – С. 167–187.

Те саме // Письменники Черкащини : вибр. твори. – Черкаси, 2007. – Кн. 1. – С. 44–65.

У світі цім кожному роздано ролі : [вірші] / Наталя Віргуш // Холодний Яр : часопис. – Черкаси, 2003. – № 1. – С. 250–255. – Зміст : «На Чернечу гору» ; «Зоряні руни» ; «Вишиванка» ; «З весни голубої» ; «І знову сніги» та ін.

Про життя та творчість Наталі Віргуш

Визначено лауреата Симоненківської премії 2001 року : [поетесу Наталю Віргуш за кн. віршів «Золоті сліди» та «Дорога до світла»] // Нова Доба. – 2001. – 4 січ.(№ 3). – С. 1.

Наталі Віргуш – 50 // Холод. Яр : часопис. – Черкаси, 1998. – № 8. – С. 68.

Наталія Віргуш // Письменники Черкащини : вибр. твори. – Черкаси, 2007. – Т. 1. – С. 42–43.

Шитова, Л. Обереги любові від Наталі Віргуш : слово про поетесу / Л. Шитова // Холод. Яр : часопис. – Черкаси, 2003. – Вип. 1. – С. 244–249.

* * *

«...Золоті надії на зорі» : [творчість поетеси] // Місто. – 1998. – 12 лют. – С. 3.

Поліщук, В.Т. На рубежі віків-тисячоліть : лірика Наталі Віргуш // Поліщук В. Т. Вибране : в 3 т. – Черкаси, 2013 : Під прапором неба. – С. 176–180.

Рецензії

Бас, В. І вертатись не треба, аби помилки перекреслити... : / В. Бас // Черкас. край. – 1997. – 22 жовт. (№ 83). – С. 8. – Рец. на кн. : Віргуш Н. Не відрікаючись від себе : поезії. Вибране / Н. Віргуш. – Черкаси, 1997. – 320 с.

Костенко, О. Більше пошуку / О. Костенко // Черкас. правда. – 1973. – 3 лип. (№ 133). – С. 3. – Рец. на кн. : Віргуш Н. Стривожені птахи : лірика / Наталя Віргуш. – Київ : Молодь, 1973. – 46 с.

Носань, С. «Святого ранку ремесло» / Сергій Носань // Черкас. правда. – 1991. – 7 трав. (№ 86). – С. 4. – Рец. на кн. : Віргуш Н. Спіралі часу : поезії / Наталя Віргуш. – Київ : Рад. письменник, 1990. – 76 с.

Смолянський, Ю. Промінь поля / Ю. Смолянський // Молодь Черкащини. – 1985. – 22 жовт. – (№ 127). – С. 3. – Рец. на кн. : Віргуш Н. Промінь поля : поезії / Н. Віргуш. – Київ : Молодь, 1985. – 87 с.

Шитова, Л. Обереги вічності / Лілія Шитова // Село і люди. – 1999. – 19 берез.(№ 12). – С. 3. – Рец. на кн. : Віргуш Н. Золоті сліди : поезії / Наталя Віргуш. – Черкаси, 1998. – 172 с.

Віргуш Наталія Василівна // Письменники Радянської України : бібліогр. довід. – Київ, 1981. – С. 36.

Поліщук, В. Т. Віргуш Наталія Василівна : [біогр. довідка] /В. Т. Поліщук // Енциклопедія Сучасної України. – Київ, 2005. – Т. 4: В–Вог. – С. 582.

Пономаренко, М.Ф. Віргуш Наталя Василівна / М.Ф. Пономаренко // Українська літературна енциклопедія : в 5 т. – Київ, 1988. – Т. 1. – С. 328.

Віргуш Наталя Василівна [Електронний ресурс] : біогр. довідка // Вікіпедія : [сайт]. – Текст. дані. – Київ, 2017. – Режим доступу: https://uk.wikipedia.org/wiki/Віргуш_Наталія_Василівна (дата звернення: 14.03.2018). – Назва з екрана.

Олекса Влизько (17.02.1908–14.12.1934)

*Вогню! – Надлюдської любові!
Хай кров кипить у грудях молодих!
Беру тебе, о, світе мій терновий,
В обійми сонячні!¹*

Олекса Влизько

Влизько Олекса Федорович народився 17 лютого 1908 року на станції Боровійонка Крестецького повіту Новгородської губернії, де його батько служив дяком, псаломщиком. Там же пішов до школи, але продовжив навчання на батьківщині діда – в с. Сигнаївка Шполянського району Черкаської області.

У 13 річному віці хлопчик важко перехворів на скарлатину і втратив слух. Ця травма компенсувалася вольовим розвитком пам'яті, начитаністю: книжка стала для Олекси одним із основних джерел формування художньої та соціальної свідомості.

Батько хлопчика часто запивав та бив матір. Не витримавши батькової поведінки, Олекса з матір'ю та братом переїхали до Києва. Начитаний талановитий хлопець з легкістю вступив на мовно-літературний факультет Київського інституту народної освіти та влаштувався на роботу в редакцію однієї з профспілкових газет. Можливо, світ так би і не дізнався про Влизька-поета, якби одного разу його не помітив Борис Антоненко-Давидович.

1925 року у всеукраїнському журналі «Глобус» з ініціативи Давидовича було надруковано вірш Влизька «Серце на норд». Дебютант увірвався в літературу з романтично-оптимістичними віршами, сповненими віри в майбутнє та власні сили.

¹ Влизько, О. Дев'ята симфонія (Монолог) / Олекса Влизько // Влизько О. За всіх скажу. – Київ, 1927. – С. 60.

Цей новий енергійний голос відрізнявся від тогочасної «робітничо-трактористської» лірики, й критики сприйняли автора з невідомим захопленням. Вірші «поетичного вундеркінда» (так охрестили Олексу в навкололітературних колах) почали виходити в газетах «Комсомолец України», «Культура і побут», «Літературна газета», журналах «Життя й революція», «Молодняк», «Нова громада», «Червоний шлях». Він зблизився з Михайлом Семенком та українськими футуристами, активно публікувався в їхньому журналі «Нова генерація». Для Влизька почався процес становлення власного світогляду та активного пошуку засобів для його втілення. Темпераментний та енергійний характер не дозволяв хлопцеві тупцювати на місці.

Не забарилася з виходом перша збірка поета з досить неоднозначною, як для глухонімого автора, назвою «За всіх скажу» – вона побачила світ у 1927 році, коли Влизькові було 19.

І знову критики не поскупилися на компліменти. Наприклад, відомий у ті часи критик Ф. Якубовський серед імен Миколи Бажана, Максима Рильського, Миколи Терещенка, Євгена Плужника, Павла Филиповича згадує й ім'я молодого дебютанта, називаючи його «напрочуд яскравим, бадьорим, цілком життєвим».

Визнанням автора стала й третя премія Наркомосу УРСР, присуджена поетові за цю збірку. Та більше, за три роки книжка була перевидана тричі, а її загальний наклад досяг тридцяти трьох тисяч примірників.

Приблизно в цей час поет здійснив мандрівку до Німеччини, результатом якої стала збірка балад та дві книги – віршів та репортажів.

У 1927 році у пресі з'явилося повідомлення про загибель Влизька у хвилях Дніпра. Звістка викликала занепокоєння. Однак інформація виявилася неточною, а сам Влизько спростував некрологи весело-іронічною заявою в пресі та новими книжками: «Живу, працюю!» (1930), «Книга балад» (1930), «Рейс» (1930), «Моє ударне» (1931), «П'яний корабель» (1933), «Мій друг Дон-Жуан» (1934).

Під впливом подорожей у творчості поета з'являються морські мотиви, а згодом Олекса – хоча й виріс серед лісів – стає одним із найсильніших мариністів не лише сучасності, а й української літератури

загалом. Зважаючи на бурхливий старт творчості, критики пророкували Влизькові блискуче майбутнє.

Однак не слід забувати, що надворі були тридцяті роки. Оптимістичний романтизм, який так потужно прозвучав у першій збірці Влизька, з часом змінився безнадією та похмурими пророцтвами.

Збірка «П'яний корабель» стала останньою прижиттєвою книгою Олекси Влизька – у ній морські мотиви вже перегукуються з фатальними:

І повно в них людей,
І зводять ратний хрест
(за вдаром у бушприт спадаючи на вест)
під стогін молитов тортур
і покаєння...
Регочеться норд-ост:
— Ця ніч для вас остання...
Останній рейс
І смерть...

26-річний Влизько вкотре не цурався у творчості торкатися теми смерті. І цього разу не помилився. 14 грудня 1934 року його разом із численною групою діячів української культури (Григорієм Косинкою, Дмитром Фальківським, Костем Буревієм та іншими) заарештували за належність до міфічної контрреволюційної терористичної організації та розстріляли...

Короткий восьмирічний літературний шлях Олекси Влизька позначений динамічними шуканнями, різномірністю форм, жанрів, тем. Класицизм, футуризм, «виробнича поезія» й агітка, а над усім і, перед усім, активний романтизм.

Українська література втратила достойного сина, що, навіть незважаючи на своє коротке життя, залишив після себе вагомий спадок, яким буде захоплюватися не одне покоління.

Основні видання творів Олекси Влизька

Вибране : поезії / Олекса Влизько [упоряд. та вступ. ст. М. Слабошпицького]. – Київ : Дніпро, 1988. – 172, [1] с. : портр. – Зміст : За всіх скажу ; Дев'ята симфонія ; Монолог ; Жовтень ; Ленін ; Європа ;

Романтикові ; Серце ; Сентименталістам ; Поетові ; Сарказми та ін ; Мій друг Дон-Жуан : (Поема кохання).

Вибрані поезії / Олекса Влизько. – Київ: Рад. письменник, 1963. – 242 с.

Вогонь любові : поезії [вступ. ст. Леоніда Первомайського]. – Київ : Дніпро, 1968. – 231 с. – Зміст : Цикли : Ні слова про спокій! ; Балади ; Поема кохання.

Поезія. Проза / О. Ф. Влизько [передм. В. Поліщука; упоряд. В. Поліщук]. – Черкаси : [Чабаненко Ю. А.], 2008. – 352 с.

Про життя і творчість Олекси Влизька

Вежель-Веркалець, Л. Верхи на вождях у Биківню : [невідомі сторінки долі Олекси Влизька] / Ліна Вежель-Веркалець // Київ. – 1998. – № 11/12. – С. 140–146.

Влизько Олекса Федорович // Самі про себе = About Themselves : автобіогр. укр. митців 1920 років / НАН України, Інст. літ. ім. Т. Г. Шевченка ; упоряд. Р. В. Мовчан. – Київ, 2015. – С. 100–103.

Кавун, Л. Іронія як художня форма мислення в текстах Олекси Влизька / Лідія Кавун // Вісн. Черкас. ун-ту. Сер. Філологічні науки. – Черкаси, 2014. – Вип. 5. – С. 17–20.

Коваленко, В. Код нашого Влизька : спроба психоаналітичного прочитання життєтворчості Олекси Влизька // Коваленко, В. До щирця поетичного слова. – Черкаси, 2012. – С. 240–272.

Кошова, І. Символіка і містика звукових компонентів творів Олекси Влизька // Кошова І. У полоні слова. – Черкаси, 2008. – С. 58–72.

Лавріненко, Ю. А. Олекса Влизько : [творчість поета] // Лавріненко Ю. А. Розстріляне відродження : антологія 1917–1933. – Київ, 2001. – С. 321–324.

Олекса Влизько // 3 порога смерті : письменники України – жертви сталінських репресій / упоряд. О. Г. Мусієнко. – Київ, 1991. – Вип. 1. – С. 104–105.

Олекса Влизько : [життя і творчість] // Золоті рядки української поезії : розстріляне відродження / уклад. О. В. Зав'язкін. – Донецьк, 2008. – С. 199.

Олекса Влизько в контексті українського літературного відродження 20-х років ХХ століття : зб. пр. Всеукр. наук. семінару, [Черкаси], 19 лют. 2008 р. / Черкас. нац. ун-т ім. Б. Хмельницького [та ін.] ; [редкол. : Л. І. Кавун та ін.]. – Черкаси : [Чабаненко Ю. А.], 2008. – 184 с.

Поет нездоланної мужності : до 100-річчя від дня народження О. Ф. Влизька // Знаменні дати : календар 2008. – Київ, 2008. – С. 46–49.

Поліщук, В. Т. Стрімкий розбіг у вічність : (Олекса Влизько) // Поліщук В. Т. Вибране : в 3 т. – Черкаси, 2013. – Т. 2 : Розстріляні таланти (Репресовані письменники Черкащини). – С. 313–323.

Те саме // Поліщук В. Т. Вінок лавровий, вінок терновий. – Черкаси. 2000. – С. 66–72.

Слабошпицький, М. Ф. Венямін літературної сім'ї : Олекса Влизько та інші : ревію / Михайло Слабошпицький. – Київ : Ярославів Вал, 2008. – 287 с.

Слабошпицький, М. Один із «Розстріляного відродження» : [Олекса Влизько] / Михайло Слабошпицький // Уряд. кур'єр. – 2008. – 21 лют. (№ 34). – С. 8–9.

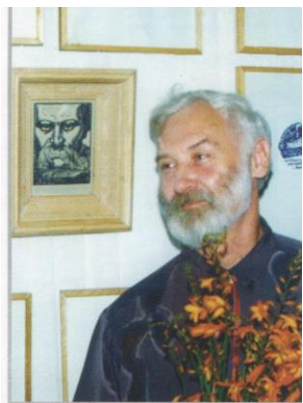
Славутич, Яр. Олекса Влизько : [життєвий і творчий шлях] // Славутич Яр. Розстріляна муза. – Київ, 1992. – С. 153–154.

Шевченко, С. Олекса Влизько : таємниця страти поета / Сергій Шевченко // Дзеркало тижня. – 2015. – 18-24 лип. (№ 26). – С. 15.

* * *

Жацько, В. Олекса Влизько : [біогр. довідка] // Жацько В. Український некрополь : іст. наук. довід. – Київ, 2005. – С. 145.

Зленко, Г. Д. Влизько Олександр Федорович / Г. Д. Зленко // Енциклопедія Сучасної України. – Київ, 2005. – Т. 4 : В-Вог. – С. 667–668.

Алексєєв Анатолій Павлович (12.04.1948)

Народився 12 квітня 1948 року у м. Звенигородка на Черкащині. Навчався у Львівському поліграфічному інституті ім. І. Федорова (графік). Член Національної спілки майстрів народного мистецтва України з 1998 року.

Творчість Анатолія Алексєєва – це золотий фонд духовної скарбниці України.

Малювання, кераміка, художня обробка дерева, поезія, монументальне мистецтво і ще багато чого має у своєму арсеналі цей непересічний творець. Окрім того, він талановитий співак, музикант, журналіст.

Анатолій Павлович фаховий майстер художньої обробки дерева. У своїй творчості він винахідливий і оригінальний, щодо форми і композиції, а в майстерності точний до досконалості. У цьому пересвідчуємося, розглядаючи сувенір-гігант «Козацькому роду нема переводу», або 12 мініатюрних багатосюжетних рельєфів на релігійну тематику на Престольному хресті, висота якого 23 см. Він доклав своїх воістину майстровитих рук до створення символів всеукраїнського масштабу: пам'ятний знак-хрест батькові Махну у Гуляй-Полі, керамічне панно Вільяму Гесте на фасаді Черкаської мерії (спільно з Миколою Теліженком), брав участь у відбудові музею-садиби нашого великого земляка, Героя України В'ячеслава Чорновола.

Хрест Престольний

Крісло «Інаугураційне» фрагмент

Декоративна решітка «Вепр»

Ще одна пристрасть художника – книжкові знаки або екслібриси. У своїй основі книжний знак-це проява любові до книги, глибоке поєднання слова та графіки. Свій перший екслібрис художник-дизайнер створив ще в 1974 році. З того часу їх вигравіювано майже більш ніж півсотні. Художник любить працювати на м'якому й податливому лінолеумі, який дозволяє рельєфно передати образно-художнє рішення. Він підходить до вирішення кожного екслібриса як дизайнер, раціонально відбудовуючи композицію. Спершу в поле зору потрапляє саме прізвище власника книжки. Так, головним героєм екслібриса родини Бусликів є пара закоханих птахів, а сюжет книжного знаку І. Гончара розповідає про працю за гончарним кругом...

Широко представлена в екслібрисах козацька тематика. Вдало вирішено образ козака з конем, що пробираються грозової ночі – для Бориса Олійника, вершника на коні – книгозбірня Безручків. Художник створив ряд екслібрисів до Шевченкіани, в основі яких вигравіювано пророчі Кобзареві слова «Учітесь, брати мої, думайте, читайте...», «Сію слова, добрі жнива колись будуть». Більшість екслібрисів Алексеєв створив для своїх друзів, серед яких, колега й товариш, знаменитий Данило Нарбут, відома родина черкаських художників Теліженків. Чудовий ліричний екслібрис зробив для відомого кобзаря і лірника Василя Нечепи, в якому він впевнено мандрує по земній кулі, та інші.

Анатолію Павловичу притаманне гостре відчуття сьогодення. Крізь призму бачення дійсності змінюється образна мова його графічних робіт. В експресивній манері виконав він гравюру «Пам'яті В'ячеслава Чорновола» (1937–1999). Цього ж трагічного року створив екслібрис із зображенням чорного вола, між рогами якого сонячне колесо – символ вічного руху.

В екслібрисах синтезувався його досвід дизайнера, графіка, поліграфіста

«Я ріжу знак» – так називається збірка поезій Анатолія Павловича. Чим глибше вчитуєшся в ряди його посвят друзям та пильніше вдивляєшся в образи графічних творів та екслібрисів, тим більше відчуваєш неординарність автора. Так, він щоразу ріже символічний знак, який зв'язує нас з глибинною сутністю буття, підносить душу до вічних начал творчості.

Екслібриси 1989-2003 рр.
Папір, ліногріт.

Анатолій Павлович – учасник обласних та республіканських виставок народного мистецтва, а також численних міжнародних виставок екслібрису та малої графіки. Має численні нагороди. Провів 14 персональних виставок. Брав участь у фестивалі кам'яної скульптури «Живий камінь-2008». Творчу роботу поєднує з педагогічною. Живе і працює у Черкасах.

Література

Жива традиція : майстри народного мистецтва Черкащини : [альбом]. – Черкаси, 2009. – С. 110–111.

Короткі бібліографічні дані та образотворчі матеріали майстра.

Черкаські художники у вінок шани Великому Кобзареві [Образотворчий матеріал] : Кат. вист. / упоряд. О. Шарапа. – Черкаси : Брама Україна, 2008. – С. 4.

Шевченкіана в екслібрисах художника.

* * *

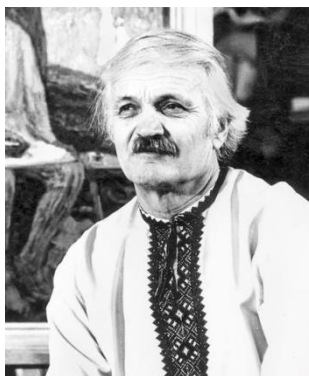
Белень, А. Я ріжу знак : / Андрій Белень // Пед. вісник. – 2004. – № 4. – С. 83–84.

А. П. Алексеев – майстер екслібрису

Левченко, С. «Я ріжу знак» / С. Левченко // Місто. – 2005. – 27 квіт. – № 18. – С. 12.

Макогон, А. Невтомний коваль краси : [до 60-річчя черкас. майстра приклад. мистец. А. П. Алексєєва] / Анатолій Макогон // Земля Черкаська. – 2008. – 18 квіт. – № 17. – С. 6.

Нестеренко, П. Майстер екслібрису із Черкас // П. Нестеренко // Культура і життя. – 2005. – 23 лют. – № 3/5. – С. 7.

Кулик Іван Онисимович (30.04.1923–07.04.1995)

«Людиною, митцем незалежної вдачі» назвав поет Борис Олійник художника з Черкащини Івана Кулика. Правда життя – кредо його творчості. Краєвиди, станкові картини, етюди, портрети наповнені щемливим відчуттям рідного краю, проникненням у саму сутність зображуваного.

Народився Іван Онисимович Кулик 30 квітня 1923 р. в селі Моринці Звенигородського району на Черкащині у бідній багатодітній родині. Змалку він відчув потяг до олівця і пензля та гордився тим, що з його рідного села вийшов геніальний поет і художник Т. Г. Шевченко. З дитинства І. Кулик зачитувався «Кобзарем» та мріяв стати художником.

У 1941 р. Іван Кулик закінчує середню школу та вступає вчитися у Київський педагогічний інститут. Далі – війна, примусові роботи в Німеччині, звільнення. З осені 1945 року він знову в Моринцях, де працює завідувачем сільського клубу. У 1946–1948рр. навчався та успішно закінчив Київське училище ужиткового мистецтва (альфрейно-живописний факультет), що дало можливість, поступити до Київського державного художнього інституту. Художнику поталанило вчитися у майстерні одного з корифеїв українського мистецтва К. Трохименка, його вчителями, також, були Т. Яблонська та В. Черников. Від своїх знаменитих учителів Іван Онисимович перейняв любов до села, рідної природи. У 1955 р. І. Кулик успішно закінчує інститут, отримує спеціальність «художник-живописець». Його дипломною роботою була картина «Дитячі роки Т. Г. Шевченка».

Молодий митець був направлений у майстерні Товариства художників міста Станіслав (нині-Івано-Франківськ). Романтика гір його полонила, він мандрує Карпатами, знайомиться з давньою і самобутньою культурою Гуцульщини. У його творчому художника бачимо такі твори : «Карпати. Після теплого дощу», «Струмок в горах», «Зима в Карпатах»,

«Святковий день в Космачі». З любов'ю створені портрети : «Гуцул з люлькою», «Старий гуцул», «Портрет дружини в гуцульському вбранні».

У 1962р. в Івано-Франківську його прийняли до Спілки художників України. Перебуваючи на Прикарпатті, Іван Кулик постійно відвідує рідні Моринці, приймає участь у проведенні Шевченківських свят, дарує новому сільському Будинку культури 100 власних творів. Після кожної поїздки в рідні місця на картинах митця з'являються краєвиди рідного села: «Зима. Моринці», «Дід Коваль з Моринець», «Пам'ятник Т.Г. Шевченку в с. Моринці».

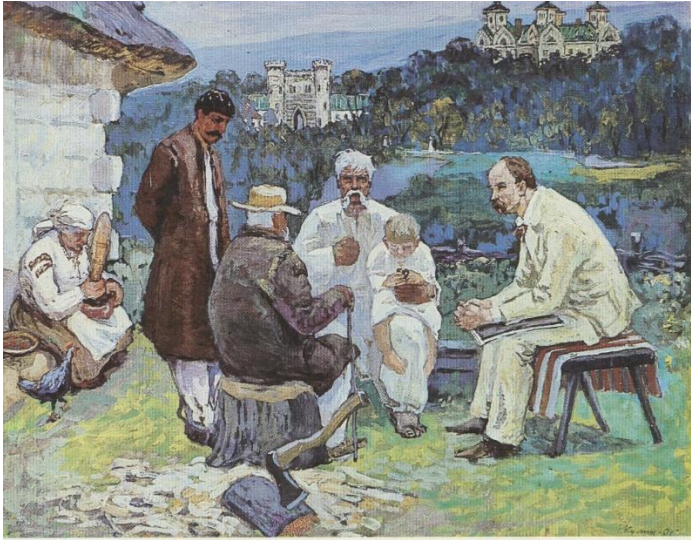
150-літня хата в с. Орловець

Невдовзі художника запрошують працювати у м. Черкаси, де він і прожив до кінця свого життя. Приїхавши на Черкащину(1966 р.), Іван Онисимович проводить активну громадську діяльність. У Моринцях в старій чумацькій хаті створює етнографічний музей. Організовує і бере участь у краєзнавчих та етнографічних експозиціях, записує старовинні пісні, звичаї, малює. Нові місця захопили уяву художника, з'являються картини: «Вид на Дніпро», «Натюрморт. Яблука», «Рідна Черкащина»,

«Дари Дніпра», «Старі Черкаси», «Спуск до Черкаського моря». Подорожуючи селами Черкащини, Полтавщини, продовжує писати старі українські хати «під стріхами», з'явилися такі прекрасні полотна: «Хата баби Олени», «Біля вдовиної хати», «Хата в Чубіївці», «150-літня хата в селі Орловець». Змальовує архітектурні пам'ятки – церкви, фортеці у роботах: «Собор у Великих Сорочинцях», «Церква Богдана в Суботові», «Кам'янець-Подільська фортеця» та інші.

У 1973 році Івана Кулика безпідставно звинуватили в спотворенні «радянської дійсності», не подобалася тематика картин та виключили із Спілки художників на цілих 15 років. Художник залишився без роботи, йому відмовляли у творчих замовленнях, роботи не виставлялися. В одному з інтерв'ю Іван Онисимович згадує : «...років два після виключення зі Спілки я не міг пензля взяти до рук. А потім переборов себе, мабуть, урятувала моя лірична натура. Потягло в село, у ліс, у поле. Я зрозумів, що тут мій порятунок». Серед творів цього нелегкого періоду можна назвати краєвиди «Полудень», «Осінь», «Тихий осінній дощ». Лише у 1988 р. художника знову поновили у Спілці художників, про нього почали писати у пресі. Картини експонуються на виставках в Києві, Івано-Франківську, на Черкащині.

Шевченківська тематика була однією з провідних періоду 80-х. Привертають увагу такі живописні полотна: «Т. Г. Шевченко на березі Дніпра»(1980 р.), «Т. Г. Шевченко в Корсуні», «Т. Шевченко з селянськими дітьми»(1989 р.).Та, насамперед, Іван Кулик – пейзажист і краєвид – улюблена тема художника. Його пейзажі ваблять різноманітністю мотивів і щирістю почуттів. Красу рідного краю лірично змалював автор у картині «Фіолетова осінь», «Лугові квіти», «Червоні гарбузи». Серед портретних робіт – образи О. Довженка, В. Симоненка, І. Нечужа-Левицького, І. Козловського, К. Стеценка, М. Мухи, Т. Шевченка.

Т. Г. Шевченко в Корсуні

Митець залишив понад 500 робіт. Його твори представлені в приватних колекціях Німеччини, Канади, США, картини автора є в музеях, установах та приватних колекціях України. Зокрема в Національному музеї Тараса Шевченка, Івано-Франківському художньому музеї, музеї Тараса Шевченка в Каневі, в картинній галереї Корсунь-Шевченківського державного заповідника, в Черкаському міському Будинку культури, який з 1999 р. названий його іменем. У фондах Черкаського обласного краєзнавчого музею зберігається понад 20 живописних творів, художника, цікаві графічні аркуші І. Кулика та понад 20 виробів з коріння дерева. До колекції Черкаського обласного художнього музею увійшли 9 живописних творів і один акварельний (портрет М. Мухи). Сім з них – це ліричні краєвиди Черкащини та портрет кінорежисера О. Довженка.

Іван Онисимович Кулик майже сорок років плідно працював в українському живописі. У його творчому доробку – епічні полотна, портрети, тематичні картини, пейзажі та натюрморти. У кожному з цих жанрів він засвідчив свій непересічний талант патріотичну позицію в житті і творчості.

Література

Іван Кулик : [Образотворчий матеріал] : альбом / [авт. тексту В. Захарченко]. – Київ : КФДР, 1994. – 16 с. : іл.

Художники Шевченкового краю [Образотворчий матеріал] : [альбом] / [ред. рада Ю. П. Іщенко, І. В. Фізер]. – Черкаси : Брама Україна, 2008. – 175 с. : іл.

В альбомі, який випущений до 30-річчя утворення Черкаської обласної організації Спілки художників України, є живописні роботи І. Кулика «Портрет композитора Кирила Стеценка», «Соняшники», «Тарас Шевченко в Корсуні», «О. П. Довженко на Україні».

Черкащина : історія, сучасність, люди [Образотворчий матеріал] : альбом / упоряд. та авт. тексту Н. М. Клименко. – Черкаси : Пресінформ, 2003. – 113 с. : іл.

Видання містить біографічну довідку про художника І. О. Кулика та репродукцію його живописної картини «Фіолетова осінь».

* * *

Белень, А. І. Сонцелюб / А. І. Белень // Пед. вісн. – 2000. – № 2/3. – С. 75–79.

Білецький, Ф. Село моє, для мене ти єдине / Феофан Білецький // Шевченків край. – 2012. – 6 січ. № 1/2). – С. 4.

У своєму творчому доробку художник Іван Кулик з великою любов'ю оспівує своє рідне село Моринці. Це картини: «Моринці. Надвечір'я», «Старі Моринці», «Зима. Моринці», «Моринськими стежками».

Выркин, Д. Его имя носит Дом культуры в Черкассах / Дмитрий Выркин // Личность и наследие : лит.-творч. альм. Черкас. лит.-творч. студии «Бригантина». – Черкасы, 2016. – № 2. – С. 15–16.

Життєвий і творчий шлях художника І. О. Кулика.

Загаєцька, О. В. Кулик Іван Онисимович [живописець, уродженець с. Моринці Звенигород. р-ну] / О. В. Загаєцька // Енциклопедія Сучасної України. – Київ, 2016. – Т. 16 : Куз–Лев. – С. 52–53.

Загаєцька, О. Іван Кулик – художник, який зазнав переслідувань / О. Загаєцька // Образотв. мистецтво. – 2001. – № 3. – С. 94.

Захарченко, В. «Як біле чоло української хати» // Україна. – 1990. – № 32. – С. 12–14 ; іл.

Творчий шлях черкаського художника І. Кулика.

Кирилюк, В. Син свого роду і народу / Вітольд Кирилюк // Шевченків край. – 1996. – 3 лют. (№ 10). – С. 2.

Персональна виставка картин художника І. Кулика у Фонді культури (м. Київ).

Мельниченко, В. Образотворча шевченкіана Черкащини / Василь Мельниченко // Нова Доба. – 2013. – 7 берез. – С. 18.

Образ Т. Г. Шевченка у творах черкаського художника І. О. Кулика.

Мураєнко, Г. В. Художник покоління «шестидесятників» Іван Кулик / Г. В. Мураєнко // Музейний альманах. – Черкаси, 2011. – Вип. 2. – С. 40–44.

Новицький, А. На рушнику життя / А. Новицький // Черкаська правда. – 1989. – 9 трав. (№ 107). – С. 4.

Виставка картин Івана Кулика у виставковому залі в м. Черкаси.

Онойко, В. Доля художника / В. Онойко // Черкаська правда. – 1990. – 11 листоп. (№ 255). – С. 3.

Життєвий і творчий шлях художника-«шестидесятника» І. О. Кулика, ім'я якого довгий час замовчувалося.

Хмельковський, Л. Забуті імена : Іван Кулик / Л. Хмельковський // Молодь Черкащини. – 1988. – 21-28 листоп. № 48). – С. 8.

Методичні поради

Пропонований матеріал може бути використаний бібліотечними працівниками для ознайомлення широкого кола користувачів з творчим доробком письменників-земляків та художників. Також матеріал може допомогти у підготовці різних заходів, таких як: вечорів-портретів, презентацій збірок, віртуальних виставок, поетичних альбомів, мистецьких віталень, мистецьких варіацій тощо.

До 110 річниці з дня народження **Івана Оникійовича Виргана** можна провести вечір-пам'яті «Постать, доля і поезія», поетичний альбом «Озброєна лірика Івана Виргана». На проведенні вечору-портрету «Незабутній голос минулої епохи» можна висвітлити такі питання:

Трагедія таланту в умовах «заблокованої культури» (життєвий шлях письменника).

В парусах Вирганової поезії (розмаїття тематики та жанрів).

Грані таланту письменника.

Доцільно запропонувати користувачам розгорнуту книжкову виставку «Іван Вирган – письменник та патріот», проведення поетичних годин за участі шанувальників поетичного слова «Естетичне кредо поезії Виргана» та ін.

Готуючись до відзначення 110 річниці з дня народження **Влизька Олексі Федоровича**, варто організувати проведення вечора-присвяти «Поет нездоланної мужності» (Влизько О. Ф.), де висвітлити етапи його життя та творчості.

На літературній годині «Влизько-поет – раптово обірваний початок» аналізувати поезію автора, його «непослідовний футуризм» у збірці «Живу. Працюю!». На цей захід запросити літературознавців, краєзнавців, молодь для читання поезії, творчу інтелігенцію.

Пропонуємо провести засідання круглого столу «Відомі і невідомі сторінки біографії Олексі Влизька», куди включити та розкрити теми : «Випадок, що змінює життя», «Поетичний вундеркінд», «Ігри зі смертю».

Важливою складовою при проведенні заходів буде влаштування виставок-персоналій з циклу «Письменники-ювіляри – наші земляки», віртуальних виставок, поетичних альбомів.

Ефективною формою популяризації творчості **Наталі Віргуш** може бути творчий вечір з її участю під назвою «Відкритий світ поезії Наталі Віргуш», «Спіралі часу мисткині». Рекомендуємо провести засідання літературного клубу, наприклад, «Лауреат премії «Берег надії» імені Василя Симоненка – Наталя Віргуш» або «Дорога до світла Наталії Віргуш».

Краще допоможуть ознайомити молодь з творчістю поетеси, залучити її до вивчення та популяризації літератури рідного краю такі сучасні форми роботи бібліотеки: поетичний лабіринт та поетичний зорепад під назвами «На рубежі віків-тисячоліть», «Не відрікаючись від себе».

Є доцільним, щоб бібліотеки продовжували свій діалог з сучасним мистецтвом. Творчість художників Черкащини є невід'ємною частиною національної культури, джерелом духовного розвитку суспільства.

У цьому випуску подається матеріал до ювілею двох майстрів образотворчого мистецтва Черкащини – **Івана Кулика та Анатолія Алексєєва**.

Яскравою подією у бібліотеці може стати мистецька акція «Художники Черкащини-ювіляри-2018 року», яку варто приурочити до Дня художника. Це надасть можливість учасникам ознайомитися з творчістю наших земляків, відкрити для себе нові імена, побачити творчий доробок художників різних поколінь, долучитися до невичерпних глибин образотворчого мистецтва.

Активною формою заходу може стати мультимедійна презентація їх життєвого і творчого шляху в рамках біографічно-комунікативного спілкування.

Під час проведення будь-якого заходу варто влаштувати виставки-персоналії з циклу «Художники Шевченкового краю», виставки-календарі «Митці Черкащини».

Підвищенню іміджу бібліотеки, залученню нових користувачів сприятиме висвітлення бібліотечних заходів в засобах масової інформації, на сайті бібліотеки, шляхом запрошень, повідомлень, репортажів про заходи тощо.

Зміст

Іван Вирган.....	3
Наталія Віргуш.....	8
Олекса Влизько.....	14
Алексєєв Анатолій Павлович.....	19
Кулик Іван Онисимович.....	24
Методичні поради.....	30

Методично-бібліографічне видання

Літературно-мистецький вернісаж

Вип. 14

Методично-бібліографічні матеріали

Укладачі:

Т. Долгушина

Л. Кравченко

Т. Осіна

Відповідальна за випуск **К. С. Бугаєнко**

Редагування, комп'ютерне опрацювання ***Л. Я. Радий***

Формат 60х84/16

Видавець і виготовлювач

Комунальний заклад «Обласна універсальна наукова бібліотека
імені Тараса Шевченка»

вул. Байди-Вишневецького, 8, м. Черкаси, 18001

Підписано до друку 04.06.2018. Ксерокс ОУНБ імені Тараса Шевченка

